

20

42/К. 9.32/96
4.7.1997

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

11-03-0020
София, 03.03. 1997 г.
Пощ. код 1040, Телекс 22727
Телефакс 9806863

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
По конституционно дело N 32/96 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 16 януари 1997 г. по конституционно дело N 32/96 г. е допуснато за разглеждане искането на главния прокурор за установяване противоконституционност на чл. 9, ал. 2 от Закона за застраховането. Използвайки дадената ми възможност като заинтересована страна по делото, изразявам следното становище по искането:

Законът за застраховането е нов и модерен закон, прокламиращ типичните от гледна точка на изискванията на пазарната икономика принципи на застрахователната дейност. Той е съобразен с установените в Търговския закон постановки за това кой може да извършва застрахователна дейност и при какви условия, в това число и специалната правоспособност на застрахователите. Законът установява конкретни параметри на държавния надзор върху застраховането, както и система от мерки и условия, гарантиращи обществената и социално-икономическата функция на тази дейност.

Едно от изискванията към участниците на застрахователния пазар е въведено в атакуваната ал. 2 на чл. 9, която предвижда, че физическо или юридическо лице самостоятелно или чрез свързани лица, не може да притежава повече от 5 % от акциите на застрахователно дружество. Това

законодателно решение за минимална дисперсия на капитала между акционерите на застрахователното дружество е подчинено на принципа на равнопоставеност на акционерите и цели равномерно разпределение на собствеността и недопускане управлението на дружеството да се осъществява в интерес на отделни акционери.

В нашето законодателство такъв контрол съществува за всички дейности, които се извършват по така наречената концесионна система за легализация. Това е предвидено например в Закона за банките и кредитното дело, Закона за приватизационните фондове, Закона за ценните книжа, фондовите борси и инвестиционните дружества.

В тази връзка считам, че законовото третиране на застрахователните дружества не е различно и ал. 2 на чл. 9 от Закона за застраховането не накърнява свободната стопанска инициатива на лицата, желаещи да извършват застрахователна дейност. Принциплът на равнопоставеност пред закона би бил нарушен само ако в установеният за застрахователните дружества режим съществуват законни ограничения или привилегии.

Неприлагането на изискването за минимална дисперсия на капитала, когато собственик е държавата, застрахователен холдинг или чуждестранен застраховател (изречение второ на ал. 2 на чл. 9) е естествено и логически обосновано с оглед статута и режима, предвиден за посочените субекти. Същият извод се съдържа и в обстоятелствената част от искането на главния прокурор.

